

Tarzan's Verhalen uit de Tropische Wildernis

VAN

EDGAR RICE BURROUGHS

NAAR DE AMERIKAANSCH E UITGAVE BEWERKT

DOOR

W. J. A. ROLDANUS Jr.

RIJSWIJK (Z.-H.)
BLANKWAARDT & SCHOONHOVEN

AMSTERDAM
J. C. DALMEIJER

DE HEKSENMEESTER ZOEKT WRAAK.

Lord Greystoke jaagde op, of juister gezegd, schoot te Chamston Hedding op fazanten. Lord Greystoke was onberispelijk gekleed – tot in de kleinste bijzonderheden naar de laatste mode. Hij stond onder de voorste jagers, omdat hij niet als een der beste schutters beschouwd werd, maar wat hem ontbrak aan bedrevenheid maakte hij dubbel en dwars goed door zijn uiterlijke verschijning. Op het einde van den dag zou hij ongetwijfeld veel vogels neergelegd hebben, want hij had twee geweren en een handigen lader – veel meer vogels dan hij in een jaar zou kunnen opeten, zelfs wanneer hij honger gehad had, wat nooit het geval was, daar hij pas een goed ontbijt genuttigd had.

De drijvers – er waren er drie-en-twintig in witte kielen – hadden de vogels juist op een plek vol brem gejaagd en gingen thans naar de overzijde, om ze naar de geweren toe te drijven. Lord Greystoke was zoo opgewonden als hij zich ooit toestond het te worden. Er zat in die sport iets prikkelends en

opwekkends, dat niet geloochend worden kon. Hij voelde zijn bloed in zijn aderen tintelen, toen de drijvers al dicht en dicht bij de vogels kwamen. Op een vage en onbestemde wijze voelde Lord Greystoke, zoals hij dat steeds bij dergelijke gelegenheden voelde, dat hij een gewaarwording onderging, die eenigszins geleek op een terugkeer naar een praehistorisch type – dat het bloed van een ouden voorvader door hem stroomde, een behaarden, half naakten voorvader, die geleefd had van de jacht.

En ver weg in een dichten aequatorialen jungle was een andere Lord Greystoke, de echte Lord Greystoke, op de jacht. De echte Lord Greystoke was echter naakt – het was een zoele dag en hij had zijn luipaardenvel niet omgeslagen – had geen twee geweren, zelfs niet één, en evenmin had hij een handigen lader; maar hij bezat iets, dat oneindig meer uitwerking heeft dan geweren of laders of zelfs drie-en-twintig drijvers in witte kielen – hij bezat een flinke eetlust, een buitengewone bedrevenheid in de jacht en spieren, die waren als stalen veeren.

Later op dien dag at in Engeland een zekere Lord Greystoke overvloedig van dingen, die hij niet gedood had, en dronk hij andere dingen, die met veel lawaai ontkurkt werden. Hij veegde zijn lippen met sneeuw wit damast af, om de kleine sporen van het feestmaal te verwijderen, terwijl hij zich totaal onbewust was van het feit, dat hij een bedrieger was en dat de rechtmatige bezitter van zijn titel op dat

oogenblik in het verre Afrika zijn eigen diner beëindigde. Doch deze gebruikte geen sneeuwwit damast. In plaats daarvan streek hij den rug van een bruinen voorarm en hand over zijn mond en veegde zijn bloederige vingers op zijn heupen af. Dan ging hij langzaam door den jungle naar de drinkplaats, waar hij op handen en voeten – precies als zijn makkers, de andere dieren van den jungle – dronk.

Terwijl hij zijn dorst leschte, kwam een andere bewoner van den jungle naar de drinkplaats langs het pad achter hem. Het was Numa, de leeuw, taankleurig van lichaam en zwart van manen, woest kijkend en sinister, dof, hoestend gebrul uitstootend. Tarzan van de Apen hoorde hem reeds lang vóór hij hem zag, maar de aap-mensch ging met drinken voort tot hij zijn buik vol had; dan stond hij langzaam op met de makkelijke gratie van een bewoner der wildernis en de kalme waardigheid, die zijn erfdeel was.

Numa bleef staan, toen hij den man zag juist op de plek, waar de koning wilde drinken. Zijn muil stond open en zijn wreede oogen fonkelden. Hij gromde en kwam langzaam nader. De man gromde ook en liep langzaam naar één kant terug, waarbij hij niet naar den kop, doch naar den staart van den leeuw keek. Wanneer deze met zenuwachtige rukken heen en weer zou gaan slaan, moest hij zorgen op zijn hoede te zijn, en mocht deze plotseling stijf rechtop gaan staan, dan zou hij zich moeten voor-

bereiden om te vluchten of te vechten; doch geen van beide gebeurde, waarom Tarzan eenvoudig terugweek, terwijl de leeuw een vijftig voet beneden de plek, waar de man stond, ging drinken.

Morgen zouden zij elkaar misschien naar de keel vliegen, doch heden bestond er een van die vreemde en onverklaarbare wapenstilstanden, welke men zoo dikwijls tusschen de wilde dieren van den jungle ziet. Vóór Numa met drinken klaar was, was Tarzan naar het bosch teruggekeerd en slingerde hij zich in de richting van het dorp van Mbonga, het zwarte opperhoofd.

Het was reeds ruim een maand geleden, dat de aap-mensch een bezoek gebracht had aan de Gomangani. Nadat hij den kleinen Tibo aan zijn diep bedroefde moeder teruggegeven had, was hij er niet meer geweest. Het intermezzo van den aangenomen balu was voor goed afgesloten. Hij had getracht iets te vinden, waaraan hij zijn liefde zou kunnen schenken zooals Teeka die aan haar balu schonk, maar een kortstondige ervaring met den kleinen negerjongen had den aap-mensch duidelijk gemaakt, dat een dergelijke verhouding tusschen hen onbestaanbaar was.

Het feit, dat hij den kleinen negerjongen een tijd lang behandeld had zooals hij zijn eigen balu behandeld zou hebben, bracht in geen enkel opzicht verandering in de wraakzuchtige gevoelens, die hij tegenover de moordenaars van Kala koesterde. De

Gomangani waren zijn doodsvijanden en zouden nooit iets anders kunnen zijn. Het vooruitzicht, dat de eentonigheid van zijn bestaan straks gebroken zou worden door de negers eens goed te plagen, bracht hem in een opgewonden stemming.

Het was nog niet donker toen hij het dorp bereikte en zijn oud plaatsje innam in den grooten boom, die over de palissade hing. Van beneden kwam een luid gejammer uit een der hutten. Het geluid klonk Tarzan onaangenaam in de ooren – het deed hem pijn. Het hinderde hem, waarom hij besloot een poosje weg te gaan in de hoop, dat het dan ophouden zou; maar ofschoon hij een paar uur wegbleef, hoorde hij, toen hij terugkwam, het jammeren nog.

Met de bedoeling een eind te maken aan het vervelende geluid, liet Tarzan zich stil uit den boom in de schaduw daaronder glijden. Tersluiks voortsluipend en zich in de schaduw der andere hutten houdend, liep hij naar die, waaruit het gejammer kwam. Een vuur brandde vroolijk voor den ingang evenals voor de andere hutten in het dorp. Enkele vrouwen zaten er omheen en voegden haar eigen klagelijk gejammer bij dat van de meester-artiste binnen.

De aap-mensch glimlachte flauwtjes, toen hij dacht aan den schrik, welken de vlugge sprong, die hem tusschen de vrouwen en in het volle licht van het vuur brengen zou, zou veroorzaken. Dan zou hij in de consternatie de hut invliegen, de vrouw, die zoo

vreeselijk jammerde, worgen en weer in den jungle zijn vóór de negers voldoende van den schrik bekomen waren om hem aan te vallen.

Reeds meermalen was Tarzan op een dergelijke manier in het dorp van Mbonga opgetreden. Zijn geheimzinnige en onverwachte verschijningen vervulden de harten der arme, bijgeloovige negers steeds met een panischen schrik; nooit, naar het scheen, zouden zij zich aan den aanblik van hem kunnen wennen. En juist die schrik gaf aan de avonturen het leuke en amusante, waarnaar de menschegeest van den aap-man zoo verlangde. Dooden op zichzelf was niet voldoende. Gewend aan het zien van den dood, vond Tarzan daar niet veel genoeg in. Reeds lang geleden had hij den dood van Kala gewroken, maar daarbij had hij de opwinding en het genot leeren kennen, die hij uit het plagen der negers kon afleiden. En die werd hij nooit moede.

Juist toen hij met een woest gebrul vooruit wilde springen, kwam een vrouw in den ingang der hut staan. Het was de jammerende vrouw, die hij tot zwijgen wilde brengen, een jonge vrouw met een houten pen door het middenstuk van haar neus, met een zwaar metaal sieraad, dat aan haar onderlip hing, die daardoor naar beneden getrokken werd tot een afschuwlijke en afzichtelijke misvorming, met vreemde tatoueringen op voorhoofd, wangen en borsten en met een wonderbaarlijke *coiffure*, opgemaakt met modder en koperdraad.

Een plotselinge opvlamming van het vuur deed de groteske gestalte duidelijk uitkomen en Tarzan herkende in haar Momaya, de moeder van Tibo. Doch die opvlamming wierp ook een helder licht in de schaduwen, waarin Tarzan zich schuil hield, en deed zijn lichtbruin lichaam duidelijk afsteken tegen de hem omgevende duisternis. Momaya zag en herkende hem. Met een gil sprong zij naar hem toe en Tarzan kwam haar tegemoet. De andere vrouwen keken om en zagen hem ook, maar zij gingen niet naar hem toe. In plaats daarvan stonden zij gillend op en vluchtten weg.

Momaya wierp zich aan Tarzan's voeten en strekte haar handen smeekend naar hem uit; een stroom van woorden, waarvan de aap-mensch er geen enkel begreep, vloeide van haar lippen. Een oogenblik keek hij naar het opgeheven, angstige gelaat der vrouw. Hij was gekomen om te doden, doch die overweldigende woordenvloed vervulde hem met verbijstering en ontzag. Hij keek angstig om zich heen en dan weer terug naar de vrouw. Zijn gevoelens veranderden plotseling. Hij kon de moeder van den kleinen Tibo niet doden, maar evenmin kon hij dien woordenvloed uithouden. Met een gebaar van ongeduld, dat zijn avondgenoegen zoo bedorven werd, keerde hij zich om en sprong weg in de duisternis. Een oogenblik later slingerde hij zich door den donkeren junglenacht; de kreten en het gemmer van Momaya klonken steeds zwakker.

Met een zucht van verlichting kwam hij eindelijk op een punt, waar hij ze niet langer hooren kon; daar zocht hij een makkelijk plekje hoog in de boomen om een ongestoorden slaap te genieten, terwijl onder hem een rondsluipende leeuw gromde en brulde en in het verre Engeland de andere Lord Greystoke zich met behulp van een kamerdienaar uitkleedde, tusschen smettelooze lakens kroop en in zichzelf vloekte, omdat onder zijn raam een kat miauwde.

Toen Tarzan den volgenden ochtend het versche spoor van Horta, het zwijn, volgde, zag hij de sporen van twee Gomangani, een groot en een klein. Gewend als hij was om alles wat onder zijn bereik kwam van nabij te onderzoeken, bleef hij staan, om de geschiedenis, die in de zachte modder van het wildspoor geschreven was, te lezen. U of ik zouden er weinig van belang in hebben gezien, aangenomen dat wij überhaupt iets zouden zien. Wanneer er iemand bij was om ons er op te wijzen, zouden we indrukken in de modder hebben opgemerkt, doch er waren tallooze indrukken, die zóó verward door elkaar sprongen, dat zij voor ons geen beteekenis zouden hebben gehad. Maar aan Tarzan vertelde iedere indruk zijn geschiedenis. Tantor, de olifant, was drie dagen geleden dit pad overgestoken. Numa, de leeuw, had hier den vorigen nacht gejaagd en Horta, het zwijn, had nog geen uur geleden langzaam het pad gevolgd; maar Tarzan's aandacht werd vooral getrokken door wat het spoor der Gomangani hem

te vertellen had. Het zeide hem, dat den vorigen dag een oude man met een kleinen jongen in Noordelijke richting getrokken was in gezelschap van twee hyena's.

Tarzan krabbelde in verbaasde ongeloovigheid op zijn hoofd. Hij kon door het overspringen van de voetafdrukken zien, dat de dieren de twee Gomangani niet gevolgd hadden, want nu eens was er een voor en een achter hen, dan weer beiden in de voor- of beiden in de achterhoede. Het was heel vreemd en totaal onverklaarbaar, te meer daar het spoor duidelijk uitwees, dat de hyena's over groote gedeelten van den weg aan beide zijden vlak naast de Gomangani geloopt hadden. Dan las Tarzan in het spoor van den kleinen neger een grooten angst voor het dier, dat als het ware langs hem schuurde, maar in dat van den ouden man was geen teken van vrees te zien.

In den beginne hadden Tarzan's gedachten zich alleen beziggehouden met het merkwaardige naast elkaar loopen van het spoor van Dango en Gomangani, maar thans zag zijn scherp oog in het spoor van den kleinen Gomangani iets, dat hem plotseling stil deed staan. Het was alsof, wanneer gij onderweg een brief vindt, gij plotseling daarin het bekende handschrift van een vriend ontdekt.

„Go-bu-balu!” riep de aap-mensch uit en tegelijkertijd flitste door zijn brein de herinnering aan de smeekende houding van Momaya, die zich den

vorigen avond in het dorp van Mbonga aan zijn voeten geworpen had. Onmiddellijk was nu alles duidelijk voor hem – het jammeren en klagen, het smeeken van de zwarte moeder, het medelijden der vrouwen om het vuur. De kleine Go-bu-balu was weer gestolen en ditmaal door een ander dan Tarzan. Ongetwijfeld had de moeder gedacht, dat hij in de macht van Tarzan van de Apen was, en had zij hem gesmeekt haar balu terug te geven.

Ja, het was nu heel duidelijk; maar wie kon ditmaal Go-bu-balu gestolen hebben? Tarzan begreep het niet, evenmin als hij de aanwezigheid van Dango begreep. Hij zou het onderzoeken. Het spoor was een dag oud en liep in Noordelijke richting. Tarzan volgde het. Op sommige plaatsen was het totaal uitgewischt door het passeeren van vele dieren, en waar de weg rotsig was, raakte Tarzan van de Apen het zelfs bijna bijster; maar steeds toch vond hij de zwakke uitwaseming, die aan het menschen spoor hangen blijft, doch alleen doordringt in zeer gevoelige neusgaten, terug.

Dit alles was den kleinen Tibo heel plotseling en onverwacht binnen het tijdsverloop van twee dagen overkomen. Eerst was Bukawai, de heksenmeester gekomen – Bukawai, de onreine, met het uitgerafelde stuk vleesch, dat nog aan zijn wegrottend gezicht hing. Alleen en overdag was hij gekomen op

de plek aan de rivier, waar Momaya dagelijks naar toe ging om haar lichaam en dat van Tibo te wasschen. Hij was van achter een groote struik vlak bij Momaya te voorschijn gestapt en had den kleinen Tibo zóó aan het schrikken gebracht, dat hij gillend naar de beschermende armen van zijn moeder gevlogen was.

Maar Momaya, ofschoon verschrikt, had zich omgekeerd, om den vreeselijken kerel met al de wilde woestheid van een in het nauw gebrachte tijgerin af te wachten. Toen zij zag wie het was, had zij een zucht van gedeeltelijke verlichting geslaakt, hoewel zij den kleinen Tibo nog stijf tegen zich aandrukte.

„Ik ben gekomen,” zeide Bukawai zonder eenige inleiding, „voor de drie vette geiten, de nieuwe slaapmat en het stuk koperdraad, zoo lang als de arm van een man.”

„Ik heb geen geiten voor je,” bitste Momaya, „en geen slaapmat en geen koperdraad. Je hebt je toovermiddel in het geheel niet gemaakt. De blanke junglegod heeft mij mijn Tibo teruggegeven. Jij hebt er niets aan gedaan.”

„Dat heb ik wel,” mompelde Bukawai door zijn ontvlesde wangen. „Ik heb den blanken junglegod bevolen je je Tibo terug te geven.”

Momaya lachte hem in zijn gezicht uit. „Leugenaar,” riep zij uit, „ga terug naar je vuil hol en je hyena's. Ga terug en verberg je stinkend gezicht in de buik van den berg, opdat de zon, wanneer hij het

ziet, zijn gezicht niet bedekke met een zwarte wolk.”

„Ik ben gekomen,” herhaalde Bukawai, „voor de drie vette geiten, de nieuwe slaapmat en het stuk koperdraad, zoo lang als de arm van een man, die je nu moest betalen voor het terugbrengen van je Tibo.”

„Het moest de lengte van een manne-arm hebben,” verbeterde Momaya, „maar je krijgt niets, oude dief. Je wou geen toovermiddel maken, voordat ik alles vooruit betaald had, en toen ik naar het dorp van Mbonga ging, heeft de groote, blanke junglegod mij mijn Tibo teruggegeven, nadat hij hem uit de klauwen van Numa gered had. Zijn toovermiddel is het ware toovermiddel – jij maakt alleen maar middelen als een oude man met een gat in zijn gezicht.”

„Ik ben gekomen,” herhaalde Bukawai geduldig, „voor de drie vette –” Maar Momaya had niet gewacht op wat zij reeds van buiten kende. Tibo stijf tegen zich aan drukkend, haastte zij zich vlug weg naar het gepalissadeerde dorp van Mbonga, het opperhoofd.

En den volgenden dag, toen Momaya met andere vrouwen van den stam in het veld aan het werk was en de kleine Tibo op den rand van den jungle speelde en met een speer wierp in afwachting van den dag, dat hij een volslagen krijger worden zou, was Bukawai weer gekomen.

Tibo had een eekhoorn den stam van een grooten

boom op zien klauteren. Zijn kinderlijke geest had die gemetamorphoseerd in de dreigende gestalte van een vijandelijken krijger. Vervuld met de wilde bloeddorstigheid van zijn ras, had de kleine Tibo zijn speertje opgeheven, terwijl hij zich de nachtelijke orgie reeds voorstelde, wanneer hij dansen zou om het lijk en de vrouwen het vleesch toebereiden zouden voor het daaropvolgende feestmaal.

Maar toen hij zijn speer wierp, raakte hij noch den eekhoorn noch den boom; het werptuig vloog tusschen het door elkaar gegroeide onderhout van den jungle. Maar het kon hoogstens enkele stappen in het verboden labyrinth liggen. De vrouwen waren in het veld. Enkele krijgers stonden op wacht en zouden makkelijk te beroepen zijn, waarom de kleine Tibo zich dapper in de donkere plek waagde.

Vlak achter het gordijn van kruipplanten en door elkaar slingerend loof loerden drie afschuwlijke gedaanten – een oude man, zwart als de nacht, met een door melaatschheid half weggevreten gezicht en scherpgevijlde kannibalentanden, die geel en afzichtelijk zichtbaar waren door het groote gapende gat op de plek, waar zijn mond en zijn neus geweest waren. En naast hem stonden – even afzichtelijk – twee groote hyena's – krogeneters, die omgingen met een krenge.

Tibo zag ze niet vóór hij zich met zijn hoofd naar voren, een weg gebaad had door het dichte kreupelhout om zijn kleine speer te zoeken, en toen was het

te laat. Toen hij opkeek naar Bukawai's gezicht, pakte de oude heksenmeester hem beet en smoorde zijn geschreeuw door zijn hand op den mond van den jongen te leggen. Tibo verzette zich vergeefs.

Een oogenblik later werd hij door den donkeren en vreeselijken jungle medegesleept; de leelijke oude man smoorde nog steeds zijn kreten en de twee leelijke hyena's liepen naast, voor of achter hen, steeds grommend of brommend of afschuwelijk lachend.

Voor den kleinen Tibo, die in zijn kort bestaan ervaringen opgedaan had, zooals slechts weinigen in hun heele leven doormaken, was de tocht naar het Noorden een nachtmerrie van verschrikking. Hij dacht nu aan den tijd, dat hij bij den grooten blanken junglegod geweest was, en hij bad met zijn geheele kleine ziel, dat hij weer zijn mocht bij den blanken reus, die met de behaarde boommenschen verkeerde. Doodsbang was hij toen geweest, maar zijn omgeving was niets geweest vergeleken bij die, waarin hij zich thans bevond.

De oude man zeide zelden iets tegen Tibo, hoewel hij den geheelen langen dag door bijna aanhoudend mompelde. Tibo hoorde telkens iets over vette geiten, slaapmatten en stukken koperdraad. „Tien vette geiten, tien vette geiten,” kreunde de oude neger steeds weer. Door die enkele woorden vermoedde Tibo, dat zijn losgeld hooger geworden was. Tien vette geiten? Waar zou zijn moeder tien vette

geiten of zelfs ook tien magere vandaan halen, om een kleinen jongen terug te koopen? Mbonga zou ze haar nooit geven en Tibo wist, dat zijn vader er zijn heele leven nooit meer dan drie tegelijk bezeten had. Tien vette geiten? Tibo snikte. De weggrottende oude man zou hem dooden en opeten, want de geiten zouden nooit komen. Bukawai zou zijn beenderen voor de hyena's gooien. De kleine jongen huiverde en viel bijna neer. Bukawai gaf hem een klap om zijn ooren en trok hem mede.

Na wat Tibo een eeuwigheid toescheen kwamen zij bij den ingang van een hol tusschen twee rotsachtige heuvelen. De opening was laag en nauw. Een paar jonge boomen, die samengehouden werden door stukken gelooide huid, sloten het af voor rondzwervende dieren. Bukawai schoof de primitieve deur op zij en duwde Tibo naar binnen. Grommend vlogen de hyena's langs hem heen en verdwenen in het donkere hol. Bukawai zette de jonge boomen weer op hun plaats, pakte Tibo ruw bij zijn arm en trok hem mede door een nauwe, rotsachtige gang. De grond was betrekkelijk glad, want het vuil, dat er dik op lag, was ingetrapt, zoodat er maar weinig oneffenheden waren.

De gang kronkelde bijzonder en daar het heel donker was en de muren ruw en rotsachtig waren, kreeg Tibo schrammen en bulten door het stooten. Bukawai liep even makkelijk door de kronkelende gang als een ander bij daglicht door een welbekende

laan zou lopen. Hij rukte den armen Tibo mogelijk wat harder dan zelfs met de vaart, die hij erachter zette, noodig was; maar de oude heksenmeester, een uitgeworpene uit de wereld der menschen, ziek, gehaat, gevreesd, gemeden, bezat allesbehalve een engelengeduld. De Natuur had hem slechts enkele der vriendelijkere eigenschappen van menschen gegeven en deze enkele had het Noodlot geheel uitgerooid. Geslepen, sluw, wreed, wraakzuchtig was Bukawai, de heksenmeester.

Verschrikkelijke verhalen omtrent de wreede martelingen, die hij zijn slachtoffers aandeed, deden de ronde. Kinderen werden door het noemen van zijn naam bang gemaakt. Dikwijls was Tibo op die manier ook bang gemaakt en thans plukte hij een afschuwlijken oogst van angst van het zaad, dat zijn moeder onwetend uitgestrooid had. De donkerte, de aanwezigheid van den gevreesden heksenmeester, de pijn door de schrammen, de vreeselijke voorgevoelens omtrent de toekomst en de angst voor de hyena's, dat alles tezamen verlamde het kind bijna.

Dan zag Tibo een zwak licht voor zich en een oogenblik later kwamen zij in een ruwronde kamer, waarin het daglicht door een spleet in de rotszoldering doordrong. De hyena's stonden daar op hen te wachten. Toen Bukawai met Tibo binnenkwam, slopen de dieren, terwijl zij hun gele tanden lieten zien, naar hen toe. Zij hadden honger. Naar Tibo kwamen zij en zij haptten naar zijn bloot been. Bukawai

greep een stok van den grond van de kamer en gaf er een vreeselijken klap mede naar het dier, terwijl hij tegelijkertijd een stortvloed van verwenschingen mompelde. De hyena ontweek den slag en ging grommend tegen den muur staan. Bukawai deed een stap naar het dier, wiens haren bij zijn nadering recht overeind gingen staan. Vrees en haat fonkelden uit zijn boosaardige oogen, maar, gelukkig voor Bukawai, domineerde de vrees.

Ziende, dat er niet op hem gelet werd, deed de tweede hyena een snellen aanval op Tibo. Het kind gilte en sprong den heksenmeester na, die nu zijn aandacht aan het tweede dier wijdde. Dit kreeg hij onder het bereik van zijn zwaren stok; hij sloeg het verscheidene malen en joeg het naar den muur. Dan begonnen de twee krengeters de kamer rond te loopen, terwijl het menschelijk kreng, hun meester, nu in een duivelsche woede ontstoken, heen en weer liep in een poging om hun den weg af te snijden en met zijn knods naar hen sloeg.

Meermalen keerde een der twee dieren zich om, om zich tegen den heksenmeester te verzetten, en dan hield Tibo zijn adem in van angst, want nog nooit in zijn kort leven had hij zulk een haat op het gelaat van mensch of dier afgeschilderd gezien; doch steeds weer was de vrees der woeste dieren sterker dan hun woede, zoodat zij grommend hun vlucht voortzetten juist op het oogenblik, dat Tibo zeker dacht, dat zij Bukawai naar de keel zouden vliegen.

Eindelijk werd de heksenmeester de nutteloos jacht moede. Met een gegrom, dat even dierlijk was als dat der beesten zelf, wendde hij zich tot Tibo. „Ik ga de tien vette geiten, de nieuwe slaapmat en de twee stukken koperdraad halen, die je moeder moet betalen voor het toovermiddel, dat ik maken zal, om je bij haar terug te brengen,” zeide hij. „Jij blijft hier. Daar,” en hij wees naar de gang, die zij gevolgd hadden om in de kamer te komen, „zal ik de hyena's achterlaten. Als je probeert te ontvluchten, zullen zij je opeten.”

Hij wierp den stok op den grond en riep de dieren. Zij kwamen, grommend en sluipend, met hun staart tusschen hun pooten. Bukawai ging hun voor naar de gang en joeg ze daarin. Dan schoof hij, nadat hij zelf de kamer verlaten had, er een ruw latwerk voor. „Nou kunnen zij niet bij je komen,” zeide hij. „Als ik de tien vette geiten en de andere dingen niet krijg, zullen zij tenminste een paar beenderen hebben, als ik je op heb.” En hij liet den jongen alleen om de beteekenis van zijn niet al te onduidelijke woorden te overdenken.

Toen hij weg was, liet de jongen zich op den grond vallen en snikte het uit van angst en eenzaamheid. Hij wist, dat zijn moeder geen tien vette geiten geven kon en dat, wanneer Bukawai terugkwam, de kleine Tibo gedood en opgegeten worden zou. Hoe lang hij daar zoo lag, wist hij zelf niet, maar dan werd hij uit zijn overpeinzingen gewekt door het grommen der

hyena's. Zij waren door de gang teruggekomen en staarden nu door het latwerk naar hem. Hij kon hun gele oogen in het donker zien fonkelen. Zij gingen op hun achterpooten staan en klauwden tegen het latwerk. Tibo huiverde en trok zich terug naar den achterkant der kamer. Hij zag het latwerk heen en weer schudden onder de aanvallen der dieren. Ieder oogenblik, zoo dacht hij, zou het naar binnen kunnen vallen, zoodat de dieren op hem zouden kunnen losstormen.

Langzaam sleepten de angstige uren zich voort. De nacht kwam en een tijd lang sliep Tibo, maar het scheen alsof de hongerige dieren nooit zouden gaan slapen. Steeds stonden zij tegen het latwerk aan te grommen of hun valschen lach te lachen. Door de nauwe spleet in de rotszoldering boven zich kon Tibo enkele sterren zien en even ook de maan. Eindelijk kwam het daglicht weer. Tibo had ergen honger en dorst, want hij had sinds den vorigen ochtend niet gedronken en had op den langen marsch slechts eenmaal mogen drinken, maar zelfs zijn honger en zijn dorst vergat hij door het vreeselijke van zijn positie.

Toen het dag geworden was, ontdekte de jongen een tweede opening in de muren van de onderaardsche kamer, bijna recht tegenover die, waarvoor de hyena's nog steeds hongerig naar hem stonden te kijken. Het was slechts een nauwe spleet in den rotsachtigen muur. Hij kon slechts enkele passen doorloopen,

doch ook tot de vrijheid leiden! Tibo ging erheen en keek erin. Hij kon niets zien. Hij stak zijn arm in de donkerte, maar verder wagen durfde hij zich niet. Bukawai zou nooit een weg tot ontsnappen open gelaten hebben, redeneerde Tibo, derhalve moest deze nergens heen leiden of een nog erger gevaar verbergen.

Bij de vrees van den jongen voor de werkelijke gevaren, die hem bedreigden – Bukawai en de twee hyena's – voegde zijn bijgeloof nog tallooze andere, die minstens even vreeselijk waren, want voor de negers vliegen door de schaduwen van den jungledag en de donkere verschrikkingen van den junglenacht vreemde phantastische vormen, die de reeds afschuwelijk bevolkte wouden met dreigende gedaanten bevolken, alsof de leeuw en de luipaard, de slang en de hyena en de ontelbare vergiftige insecten nog niet voldoende waren om angst in te boezemen in de harten van de arme, eenvoudige wezens, die het lot op de meest angstaanjagende plek der aarde geplaatst heeft.

En zoo kwam het, dat de kleine Tibo niet alleen ineenkromp voor werkelijke, doch ook voor ingebeelde gevaren. Hij durfde zich zelfs niet wagen op een weg, die naar de vrijheid leiden kon, uit vrees, dat Bukawai daar een afzichtelijken demon op wacht gezet had.

Maar de werkelijke gevaren joegen plotseling de ingebeelde uit den geest van den jongen, want met

het aanbreken van den dag hernieuwden de halfuitgehongerde hyena's hun pogingen om den zwakken hinderpaal, die hen van hun buit scheidde, neer te halen. Zij stonden op hun achterpooten en klauwden en sloegen tegen het latwerk. Met groote oogen zag Tibo dit heen en weer slingeren. Niet lang, dat wist hij, zou dat latwerk de aanvallen van die twee krachtige dieren kunnen weerstaan. Reeds was een der hoeken geforceerd en stak een ruige voorpoot de kamer in. Tibo beefde, want hij wist, dat het einde nabij was.

Hij drukte zich zoo dicht mogelijk tegen den muur, om zoo ver mogelijk buiten het bereik van de dieren te zijn. Hij zag hoe een grommende kop langs het latwerk gestoken werd en grijnzende muilen zich naar hem openden. Het volgend oogenblik zou het brooze maaksel naar binnen vallen, de twee dieren op hem springen, het vleesch van zijn beenderen rukken, aan de beenderen zelf knauwen en vechten om het bezit van zijn ingewanden.

Bukawai trof Momaya buiten den palissade van Mbonga, het opperhoofd. Toen zij hem zag, deinsde de vrouw vol afkeer van hem weg, doch vloog hem dan aan; maar Bukawai, die haar met een speer dreigde, hield haar op een veiligen afstand.

„Waar is mijn kind?” schreeuwde zij. „Waar is mijn kleine Tibo?”

Bukawai zette groote oogen van goed gehuichelde verbazing. „Je kind!” riep hij uit. „Wat zou ik anders van hem weten dan dat ik hem gered heb van den blanken junglegod, maar daarvoor nog geen belooning gekregen heb? Ik kom voor de geiten en de nieuwe slaapmat en het stuk koperdraad, dat zoo lang moet zijn als een manne-arm.”

„Afval van een hyena!” schreeuwde Momaya. „Mijn kind is gestolen en jij, wegrottend overschot van een mensch, hebt hem meegenomen. Geef hem terug of ik zal je oogen uit je hoofd krabbelen en je hart voor de wilde varkens gooien.”

Bukawai haalde zijn schouders op. „Wat weet ik van je kind?” vroeg hij. „Ik heb hem niet weggenomen. Wat zou Bukawai van de zaak weten, als hij weer gestolen is? Heeft Bukawai hem eerder gestolen? Neen, de blanke junglegod heeft hem gestolen, en als hij hem eenmaal gestolen heeft, zal hij het ook wel een tweede maal doen. Ik heb er niets mede te maken. Ik heb hem pas aan je teruggegeven en ik kom nu om betaling. Als hij weg is en je hem weer terug wilt hebben, zal Bukawai je hem terugbezorgen – voor tien vette geiten, een nieuwe slaapmat en twee stukken koperdraad zoo groot als een manne-arm. En Bukawai zal dan geen woord meer zeggen over de geiten en de slaapmat en het koperdraad, dat je voor het eerste toovermiddel moest betalen.”

„Tien vette geiten!” schreeuwde Momaya. „In

geen tien jaar zou ik tien vette geiten kunnen geven. Tien vette geiten, stel je voor!”

„Tien vette geiten!” herhaalde Bukawai. „Tien vette geiten, een nieuwe slaapmat en twee stukken koperdraad, zoo lang als –”

Momaya viel hem met een ongeduldig gebaar in de rede. „Wacht!” riep zij uit. „Ik heb geen geiten. Je verspilt je tijd. Blijf hier, terwijl ik naar mijn man ga. Hij heeft drie geiten, maar misschien is er wel wat op te vinden. Wacht hier!”

Bukawai ging onder een boom zitten. Hij voelde zich heel gelukkig, want hij wist nu, dat hij òf betaling òf wraak krijgen zou. Hij was niet bang, dat deze menschen van een anderen stam hem kwaad zouden doen, hoewel hij heel goed wist, dat zij hem moesten vreezen en haten. Alleen reeds het feit, dat hij melaatsch was, zou hen weerhouden hem iets te doen, terwijl zijn reputatie als heksenmeester hem dubbel immuun maakte voor aanvallen. Hij maakte juist het plan hen te dwingen de tien geiten naar den ingang van het hol te drijven, toen Momaya terugkwam. Zij had drie krijgers bij zich – Mbonga, het opperhoofd, Rabba Kega, den dorpsheksenmeester, en Ibeto, Tibo's vader. Zelfs in gewone omstandigheden waren het geen knappe mannen, maar nu hun gezichten de grootste woede uitdrukten, zouden zij iedereen angst aangejaagd hebben; maar al mocht Bukawai vrees voelen, blijken liet hij het niet. Integendeel hij groette hen met een onbe-

schaamden blik, toen zij in een halven kring voor hem gingen zitten.

„Waar is Ibeto's zoon?” vroeg Mbonga.

„Hoe zou ik dat weten?” antwoordde Bukawai. „Ongetwijfeld heeft de blanke junglegod hem. Als ik ervoor betaald word, zal ik een sterk toovermiddel maken en dan zullen we weten waar de zoon van Ibeto is en hem terug kunnen halen. De vorige maal is hij ook door mijn toovermiddel teruggekomen, maar ik heb er geen betaling voor gekregen.”

„Ik heb mijn eigen heksenmeester om toovermiddelen te maken,” zeide Mbonga waardig.

Bukawai grijnsde en stond op. „Goed,” zeide hij, „laat hij er dan een maken en zien of hij den zoon van Ibeto terug kan brengen.” Hij ging een paar passen van hen weg en kwam dan woest terug. „Zijn middel zal het kind niet terugbrengen – dat weet ik en ik weet ook, dat, als je hem vindt, het te laat zal zijn om hem terug te brengen, want dan zal hij dood zijn. Dat heb ik zoo juist ontdekt; de geest van de zuster van mijn vader heeft het me gezegd.”

Nu mochten Mbonga en Rabba Kega niet veel vertrouwen hebben in hun eigen tooverkunst en zelfs zeer sceptisch gestemd zijn tegenover die van een ander, maar er was toch altijd kans, dat er *iets* in zat, vooral wanneer het hun eigen kunst niet betrof. Was het niet algemeen bekend, dat Bukawai met de duivelen zelf sprak en dat er twee zelfs in de gedaante van hyena's met hem verkeerden? Maar toch

moesten zij niet te gauw toegeven. De prijs ervoor moest in aanmerking genomen worden en Mbonga was niet van plan zoo makkelijk afstand te doen van tien geiten, om daardoor den terugkeer te verkrijgen van één kleinen jongen, die best aan pokken zou kunnen sterven vóór hij op den leeftijd was om krijger te worden.

„Wacht even,” zeide Mbonga. „Laat ons een paar van je kunsten zien, opdat we kunnen oordeelen of je tooverij goed is. Dan kunnen we over de betaling praten. Rabba Kega zal ook zijn kunst toonen. We zullen zien wie het het best kan. Ga zitten, Bukawai.”

„De betaling moet zijn tien geiten – vette geiten – een nieuwe slaapmat en twee stukken koperdraad, zoo lang als een manne-arm. Verder moet er vooruit betaald worden en moeten de geiten naar mijn hol gedreven worden. Dan zal ik het toovermiddel maken en op den tweeden dag zal de jongen aan zijn moeder teruggegeven worden. Gauwer kan het niet gaan, omdat er tijd voor noodig is zulke sterke toovermiddelen te maken.”

„Maak er nu een,” zeide Mbonga. „Dan kunnen we zien wat voor soort je maakt.”

„Breng mij vuur,” antwoordde Bukawai, „dan zal ik je een staaltje laten zien.”

Momaya moest vuur gaan halen en terwijl zij weg was, sjacherde Mbonga met Bukawai over den prijs. Tien geiten, zeide hij, was al een hooge prijs voor

een eerste klas krijger. Hij vestigde ook Bukawai's aandacht op het feit, dat hij, Mbonga, heel arm was, dat zijn onderdanen heel arm waren, en dat tien geiten er minstens acht te veel waren, om nog niet eens te spreken van de nieuwe slaapmat en het koperdraad; maar Bukawai bleef stijf op zijn stuk staan. Zijn toovermiddel was heel duur en hij zou minstens vijf geiten moeten offeren aan de goden, die hem behulpzaam moesten zijn. Zij waren nog aan het marchandeeren, toen Momaya met het vuur terugkwam.

Bukawai zette het op den grond voor zich, nam wat poeder uit een zak en strooide dat op de gloeiende asch. Met een knal steeg een rookwolk op. Bukawai deed zijn oogen dicht en schommelde heen en weer. Dan maakte hij een paar handbewegingen in de lucht en deed alsof hij in zwijm viel. Mbonga en de anderen kwamen onder den indruk. Rabba Kega werd zenuwachtig. Hij zag zijn reputatie in rook opgaan. Er was nog wat vuur in den pot, dien Momaya meegebracht had. Hij nam dien pot, liet er een handvol droge bladeren in vallen, terwijl niemand erop lette, en stiet dan een vreeselijken gil uit, die de aandacht van de anderen op hem vestigde. Ook Bukawai ontwaakte erdoor uit zijn bezwijming, maar toen de oude heksenmeester de oorzaak van de stoornis zag, viel hij weer gauw in zijn bewusteloosheid terug vóór iemand zijn *faux pas* gemerkt had.

Rabba Kega, die zag, dat hij de aandacht van

Mbonga, Ibeto en Momaya had, blies plotseling in den pot met het resultaat, dat de bladeren begonnen te smeulen en een dikke rook uit de opening oprees. Rabba Kega zorgde er voor goed den pot zoo te houden, dat niemand de droge bladeren zou kunnen zien. Hun oogen gingen wijd open bij deze wonderbaarlijke demonstratie der tooverkracht van den dorpsheksenmeester, die nu begon te gillen, op en neer te dansen en vreeselijke grimassen te maken. Dan bracht hij zijn gezicht vlak bij de opening van den pot en scheen hij te spreken met de geesten daarin.

Terwijl hij aldus bezig was, kwam Bukawai uit zijn trance; zijn nieuwsgierigheid werd hem ten slotte te sterk. Niemand had meer de minste aandacht voor hem. Hij knipte woest met zijn eene oog; dan gaf ook hij een vreeselijken gil en begon, toen hij zeker was, dat Mbonga naar hem keek, allerlei krampachtige bewegingen met zijn armen en beenen te maken.

„Ik zie hem!” riep hij. „Hij is ver weg. De blanke junglegod heeft hem niet gestolen. Hij is alleen en verkeert in groot gevaar; maar wanneer de tien vette geiten en de andere dingen dadelijk aan mij gegeven worden, dan is het nog tijd om hem te redden.”

Rabba Kega had opgehouden om te luisteren. Mbonga keek naar hem. Het opperhoofd verkeerde in een lastig parket. Hij wist niet welk middel het beste was. „Wat zegt je tooverkunst je?” vroeg hij aan Rabba Kega.

„Ik zie hem ook,” gilte Rabba Kega, „maar hij is niet waar Bukawai zegt, dat hij is. Hij ligt dood op den bodem der rivier.”

Bij die woorden begon Momaya hard te gillen.

Tarzan had het spoor van den ouden man, van de twee hyena's en van den kleinen negerjongen tot den ingang van het hol in den rotsachtigen canon tusschen de twee heuvels gevolgd. Hier bleef hij een oogenblik voor de jonge boomen, die Bukawai daar als een afsluiting neergezet had, staan luisteren naar het gehuil en gegrom, dat zwak van achter uit het hol klonk.

Dan drong door de dierlijke geluiden heen het angstige gejammer van een kind tot de scherpe ooren van den aapmensch door. Nu aarzelde Tarzan niet langer. Hij slingerde de deur weg en sprong in de donkere opening. Nauw en duister was de gang, maar door zijn langdurige oefening in het zien in de Stygische duisternis van den nachtelijken jungle had hij iets van de vermogens gekregen om ook in den nacht te zien, welke de wilde dieren, waarmede hij van jongs af had omgegaan, bezitten.

Hij liep snel en toch voorzichtig, want de gang was donker, hem onbekend en kronkelend. Naar mate hij verder kwam, hoorde hij steeds duidelijker het woeste gegrom der twee hyena's, vermengd met het klauwen en slaan van hun pooten op hout. Ook

het gejammer van het kind klonk luider en Tarzan herkende de stem van den kleinen negerjongen, die hij als zijn eigen balu had willen aannemen.

De aap mensch voelde zich in het geheel niet zenuwachtig. Hij was door zijn leven in den jungle te zeer gewend aan het zien sterven, om zelfs erg onder den indruk te komen van den dood van een, dien hij kende, maar de vechtlust dreef hem voort.

In de rotskamers in het midden van den heuvel kroop de kleine Tibo zoo dicht mogelijk tegen den muur, om zoo ver mogelijk verwijderd te zijn van de door honger dolle dieren. Hij zag, dat het latwerk onder het krachtige slaan der hyena's begon te bezwijken. Hij wist, dat binnen enkele minuten zijn jong leven op een vreeselijke wijze afgesneden zou worden door de verscheurende, gele tanden van die afzichtelijke wezens.

Onder het aandringen der zware lichamen bezweek eindelijk krakend het latwerk en maakte de opening voor de verscheurende dieren, die op hem afstormden, vrij. Tibo wierp een angstigen blik op hen, sloot zijn oogen en begroef, jammerlijk snikkend, zijn gezicht in zijn armen.

Een oogenblik bleven de hyena's staan; voorzichtigheid en lafheid hielden hen van hun prooi terug. Zij staarden naar den jongen en kropen dan tersluiks en sluipend naar hem toe. Zoo zag Tarzan ze, toen hij vlug en stil de kamer binnenstormde, maar niet zoo stil of de scherpe ooren van de dieren

hoorden hem. Met woest gegrom wendden zij zich van Tibo tot den aap-mensch, die met een glimlach op zijn lippen op hen toeliep. Een oogenblik bleef een der twee dieren staan; maar de aap-mensch verwaardigde zich zelfs niet zijn jachtmes te trekken, zoo'n diepe minachting had hij voor Dango. Op het dier afstormend, pakte hij het, juist toen het trachtte te ontvluchten, bij zijn nekvel en slingerde het dan door het hol zijn makker na, die in een poging om te ontsnappen, reeds de gang in sloop.

Dan nam Tarzan den kleinen Tibo van den grond op en toen het kind menschenhanden op zich voelde in plaats van klauwen en tanden van hyena's, sloeg hij verbaasd en ongeloovig zijn oogen op. Zoodra hij Tarzan zag, begon hij te snikken van verrukking en klampten zijn handen zich vast aan zijn bevrijder, alsof de blanke junglegod niet het meest gevreesde van alle junglewezens was.

Toen Tarzan bij de opening van het hol kwam, waren de hyena's nergens te zien; en nadat hij den jongen zijn dorst had laten lesschen in de bron, die dichtbij ontsprong, zette hij Tibo op zijn schouders en liep in een snellen pas naar den jungle, vastbesloten het onaangename jammeren van Momaya zoo gauw mogelijk te doen ophouden, want hij had heel handig geraden, dat de verdwijning van haar balu de oorzaak van haar jammeren was.

„Hij ligt niet op den bodem der rivier,” schreeuwde Bukawai. „Wat weet die kerel van de tooverkunst? Wat beteekent hij, dat hij durft zeggen, dat Bukawai's tooverkunst niet goed is. Bukawai ziet Momaya's zoon. Hij is ver weg en alleen en verkeert in groot gevaar. Geef mij gauw de tien vette geiten en de –”

Maar verder kwam hij niet. Er kwam een plotselinge stoornis van boven, van uit de takken van den boom, waaronder zij zaten, en toen de vijf negers opkeken, vielen zij bijna van schrik in zwijm bij het zien van den grooten, blanken junglegod, die op hen neer keek; doch vóór zij vluchten konden, zagen zij een ander gezicht, dat van den verloren Tibo, en zijn gezicht lachte gelukkig.

En toen sprong Tarzan onbevreesd tusschen hen in met den jongen nog steeds op zijn rug; dan zette hij hem voor zijn moeder neer. Momaya, Ibeto, Rabba Kega en Mbonga verdrongen zich om hem heen en trachtten hem tegelijk uit te vragen. Plotseling keerde Momaya zich woest om, om op Bukawai af te stormen, want de jongen had haar alles, wat hij door dien wreeden man geleden had, verteld; doch Bukawai was er niet meer – hij had zijn zwarte kunst niet noodig gehad om hem te verzekeren, dat de nabijheid van Momaya niet veilig zou zijn voor hem, nadat Tibo zijn geschiedenis verteld had. Nu liep hij zoo snel als zijn oude beenen hem dragen konden door den jungle naar het hol, waarheen hij

wist, dat geen neger hem zou durven volgen.

Tarzan was, zooals hij gewoon was, tot groote verbazing van de negers ook verdwenen. Dan viel Momaya's blik op Rabba Kega. De dorpsheksenmeester zag iets in haar oogen, dat hem niet veel goeds voorspelde, en ging achteruit.

„Zoo, ligt mijn Tibo dood op den bodem der rivier?”schreeuwde de vrouw. „En hij is ver weg en alleen en verkeert in groot gevaar? Toovermiddelen!” De minachting, welke Momaya in dat enkele woord ophoopte, zou een tooneelspeelster van den eersten rang eer aangedaan hebben. „Toovermiddelen, ja zeker! Momaya zal jullie haar tooverkunst eens laten zien.” En met die woorden greep zij een grooten tak en sloeg daarmee Rabba Kega over zijn hoofd. Met een gil van pijn keerde de man zich om en vluchtte. Momaya volgde hem, hem voortdurend op zijn schouders slaande, door de poort over de geheele lengte van de dorpsstraat tot groot vermaak van de krijgers, vrouwen en kinderen, die zoo gelukkig waren getuigen te zijn van het schouwspel, want allen vreesden Rabba Kega. En vreezen is haten.

Op die wijze voegde dien dag Tarzan van de Apen bij zijn schaar van passieve vijanden twee actieve vijanden, die beiden tot laat in den nacht wakker lagen, om wraakplannen te maken tegen den blanken junglegod, die hen zoo belachelijk gemaakt had; doch bij al die boosaardige plannen kwam een angst en een ontzag, die zij niet bedwingen konden.

De jonge Lord Greystoke wist niet, dat er plannen tegen hem gesmeed werden. Hij sliep dien nacht even lekker als andere nachten en hoewel hij geen dak boven zich had en geen deuren, om af te sluiten tegen mogelijke dieven, sliep hij veel beter dan zijn adellijke bloedverwant in Engeland, die den avond te voren te veel oesters gegeten en te veel champagne gedronken had.